

LUMES EKSINUD

HOLLY WEBB

Sammyle, Marble'ile ja päris Rosiele

www.hollywebbanimalstories.com

Holly Webb Animal Series 1
Lost in the Snow
2006

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Text copyright © Holly Webb, 2006
Illustrations copyright © Sophy Williams, 2006
First published by Stripes Publishing in Great Britain in 2006.

All rights reserved.

© 2018 Kirjastus ERSEN

B08351618
ISBN 978-9949-82-279-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Roosisilla talu oli sügisel imeilus paik. Taluhoovi nurgas kasvava suure tamme-
puu lehed olid värvunud kuldseks ja aeg-ajalt langes mõni neist kee-
reldes maha, nii et kanad ehmusid. Talu oli kena vana kohake ja Moffati perekond oli juba üle saja aasta seal piimatalu pidanud. Seal olid tallid, suur heinaküün ja ilus vana talumaja,

mis nägi sügiseses päikesepaistes välja õdus ja kutsuv.

Täna aga ei märganud talus keegi, kui kena see kõik on. Proua Moffat ja tema poeg Ben olid kontoris, uurisid arvepidamist ning muretsesid. Aasta oli olnud raske ja rahaga oli kitsas käes. Hoovis püüdis proua Moffati kolmeteistaastane tütar Sara kanguudile uut ilmet anda. „Ai!” kiljatas ta, kui endale neljandat korda haamriga vastu sõrme virutas. „Kahju küll, kullakesed,” ütles ta kanadele, kes ta jalgade ümber siblisid ja nokkisid. „Te peate ootama, kuni Ben mulle appi tuleb.” Ta pani haamri käest ja seadis sammud majja, ent tallidest möödu-des sundis miski teda peatuma.

Mis naljakas piuksuv hääl see oli?

Sara kiikas üle poolukse nende vana poni Gusi poole. Poni vahtis vastu, korskas ja raputas end üle kere. Siis nuhutas ta peaaegu enda all olevat õlekuhja. Ta nägu paistis ütlevat, et ega ta kurda, aga no tõesti, kõigist võimalikest kohtadest...

„Rosie! Sul on pojad käes!” hüüatas Sara elevusega. Ta kummardus nii kaugele üle ukse, et oleks äärepealt talli kukkunud. Talukass Rosie põrnitses teda. „Vabandust! Vabandust! Ma luban, et ei tule sisse ega sega sind. Tahan lihtsalt korraks vaadata.”

Kassipojad pugesisid Gusi õlgedel Rosie kõrval üksteise ligi. Nad komistasid üksteise otsa, kui ema õrnalt ninadega müksisid, ise veel pimedad ja abitud.

„Oi, nad on imetoredad, Rosie! Kui palju neid siis ongi? Kaks musta, üks punane – ei ei, kaks punast. Kui te vaid paigal püsiksite, kiisukesed, ma loen teid kokku. Ja üks vöödiline – oi! Oh taevake!” Rõõm kadus Sara häälest. Vöödiline kassipoeg oli nii tilluke – palju-palju pisem kui ta õed-vennad – ega liigutanud end peaaegu üldse.

„Oh, ma loodan väga, et sinuga saab kõik korda!” sosistas Sara murelikult, kui üks teistest üle vöödilise ronis. Ent tüdrukut valdas kohutav tunne, et see pisitilluke olend on liiga väike, et ellu jääda...

Ehkki Sara oli kogu oma elu talus elanud ja teadis, et selliseid asju vahel juhtub, täitusid ta silmad pisaratega.

Kõige väiksem kassipoeg oli nii armas – tõeliselt pika karvaga ja nägi

välja nagu pisike kohev tups! Sara silme ees tallati väikseke jälle jalge alla ning ta avas suu tasaseks, peaaegu hääletuks protestinäuks. Sara pühkis kurvalt varrukaga üle silmade.

Ta heitis kassipoegadele viimase pilgu – vähemalt näisid ülejäänud neli tugevad ja terved – ning tormas minema, et emale ja Benile uudist rääkida.

„Rosiel on pojad käes!” hõikas ta, kui köögiukse avas.

Proua Moffat pistis pea kontoriukse vahelt välja. „Oi, tore! Kui palju neid on?”

„Viis, aga...”

„Veel viis suud toita,” ohkas morn hääl. Ben käis põllumajanduskoolis,

õppis talupidamist. Ta armastas Roosi-
silla talu, kõik Moffatid armastasid, ent
ta vihkas teadmist, et asjad ei lähe hästi.
Talu tõi hetkel sisse vaevu niipalju, et
ära elada, ning Ben luges iga penni.

„Oh, need on kõigest pisikesed
suud, Ben! Viis väikest kassipoega
saame ikka toidetud!” naeris noor-
mehe ema.

„Ma arvan, et varsti on neid ainult
neli,” lausus Sara. „Väike vöödiline –
ta on nii pisike. Ma pole kindel, et ta
ellu jääb.”

„Oh taevake!” hüüatas proua Mof-
fat, hüppas püsti ja tuli kööki. „Vaa-
tame õige, Sara, kus nad ongi?”

Sara juhatas ema ja Beni vastset
pesakonda vaatama, lootes, et ema
ütleb, et Sara muretseb ilmaasjata. Ent